

det maaffee var bedre at faae Loven sat igjennem og Sagen igang, end at udsætte den. I den Forhandling, som har fundet Sted, ere, troer jeg, alle de væsentligste Bemærkninger, som Udvalget kunde have at gjøre med Hensyn til denne Lov, komne frem, og jeg troer, det er derved blevet Thinget vitterligt, at det, som Udvalget har seet i denne Lov, hvorfor det troer at burde anbefale den, er fornemmelig, at der er indtraadt en Deling, som ikke for bestod mellem Tilsynet og Driften, at Driften, hvilket er det Naturlige, er gaaet over til de stedlige Embedsmænd, de Eneeste, der kunne være de virkelige ansvarlige, Skovriderne, og at Overførsterne derimod ere blevne tagne bort fra Driften, fra den directe Indflydelse, de før havde paa Driften og Skovhugsten, hvorved det kyn- dige Tilsyn savnedes, men derimod alene ere blevne staaende, om jeg saa maa sige, som Ministeriets Die, som dem, der skulde see, om de, der besørge Driften, gjøre deres Pligt, og ved Siden deraf foranstalte de fornødne Forfrister. Det ærede Medlem har sagt, at, naar vi først havde Forplantningerne, Skovplanerne, Driftsplanerne, saa kunde vi dømme om, hvorledes Skovbruget skulde være. Deri troer jeg, han tog ganske feil. Skovplanerne ville vi ikke være istand til at dømme om, og deres Brug kunne vi kun kontrollere, naar vi have Finantsloven i Haanden. Det, vi netop eftertragte ved at opfordre Thinget til at lade denne Lov gaae igjennem, er paa den ene Side at faae Overførsterens Kjendelse over, hvad der har tildraget sig i Skoven, og paa den anden Side at faae som Bilag ved Finantsloven de Skovplaner, hvorefter Regjeringen har ladet Skoven drive, har handlet med Skoven. Ved disse to Midler vil man i Finantsloven udøve en Indflydelse, og den eneste Indflydelse, troer jeg, som i denne Sag tilkommer Thinget; derved vil Thinget være istand til at see, om paa den ene Side Skovene i Nutiden give det Udbytte, de bør give, og om de paa den anden Side blive behandlede saaledes, at man ikke nu udtømmer deres Kræfter. Saalænge vi ikke komme til at kunne gjøre det ved en aarlig Undersøgelse i Finantsloven, saalænge er Thingsets Virksomhed i denne Sag intetsigende, og med de Midler, som Regjeringen for Neblikket

er istand til at give os, for at sælde en saadan Dom, kan en saadan Dom ikke sælde. Det er Hovedgrunden, hvorfor Udvalget, i det Mindste de af dets Medlemmer, der dele den Mening, jeg her udtaler, antager, at Loven, tiltrøds for, at den i forskjellige Retninger ikke fyldestgjør det, vi kunne ønske, dog vil være et Fremmskridt, og Marsfagen, hvorfor vi ikke have tilraadet enkelte Forandringer i den, er netop, fordi vi ved disse enkelte Forandringer ikke troede at kunne gjøre det væsentligt bedre, hvorimod vi ved dem kunde forsinke, at den kom for Dagen i saa betimelig Tid, at den kunde anvendes nu, da den bør anvendes. Naar det ærede Medlem har sagt, at vi først skulle vide, hvorledes Skovene skulle inddeles, for derefter at kunne dømme om, hvorledes Skovriderne skulle ansættes, saa troer jeg, at han i den Henseende kommer ind paa en ganske feil Vej. Jeg vil spørge de ærede Medlemmer i Thinget, om de paa den ene Side troe at kunne dømme om, hvorvidt den Inddeling, som blev forelagt Skovene angaaende, var den rette, om de paa den anden Side troe sig berettigede dertil, og om de, forudsat endog, at denne Inddeling af Districter under disse Embedsmænd, der skulle være ansvarlige for at udføre Driften, som den skal udføres, kunde være Lovgivningen underordnet, og at de kunde finde Statsstyrere, der vilde svare for en Bedrift, der var sat indenfor saa snevre Grænser, troe, at det vilde være klogt. Hvad vilde man sige, hvis man forelagde os en Lov om, hvorledes man ved et Regiment skulde bytte Hestene, og hvorledes man skulde verle i at ride dem. Alle det Slags Ting ere Administrationens Sag. Om et Skovdistrict skal lægges hen til den ene Skovrider og besørges under hans Veiledning eller lægges hen til den anden, det bliver Administrationens Sag; Lovgivningens Sag her er at bestemme, om det Antal Skovridere, der forlanges, staaer i et rigtigt Forhold til den hele Bedrift, og om de Lønninger, der gives, svare til disse Embeders Beskaffenhed. Videre troer jeg ikke, man vil være istand til at gaae til Nytte for Sagen, og uden at træde Bestyrelsen for nær. Om nu dette er truffet i den rette Maade, om man kunde have hjulpet sig med 2 Skovfogder min-